

ואו יורש השם הנה את האות
האחרונה של שם מקודש
להקרא אף ברכו, שפטוב שם
ברוך ה' אלהי וכור דוד אבי.
שבאשר נקרא ברוך, אז הכל הוא
שם שלם בראי, וכל העולמות
מתפרקם מתוך מקור תמיים.
והשם הנה הוא מעלה ומטה.
לפעמים למעלה, ולפעמים
למטה. אשריכם העם הקדוש,
שסודות קדושים עלילונים התגלו
לכם.

באשר מתחברות האותיות של
השם הקדוש, אזי ר' יורחת
להמשיך את ה' ממטה למעלה,
להיות חברו אחד, ואז האותיות
של אלף ביתה יורדות וועלות.
א' יורחת אל ת' להמשיכה אליה,
שיתחברו אלו תוך אלו. ב' עולה
לש' ממטה למעלה, שבירי
נמשכה ממטה, ורואה להתחבר
עם בעלה.

א' הטוד של האות ר', שראה
לקיקים את הפלגה בשירים הללו
שהיא מעוררת ממטה, בשייה
מתקשת, ונוטן לה יד
להמשיכה אליו, והאותיות
שמחוות זו לזו. בשעה שהיא
אומרת אליו משכני, אזי א'
שהוא ר', יורחת אל התי
להמשיכה אליה.

ובשעה שהיא אומרת אחריך
ברואה, עולה ב', ורזה אמר ש',
שהיא ו'. אז היא נכנסת לתוך
מורי הספק, שם שלש נקודות,
ומחרדים, והאසדרות לתוך
החרדים, זו היא האות ש', שלש
נקודות והאසדרות לפהים.

ובשעה שאומרת נגילה ונשמחה
בך, באה ג' להתקדך באות ר',
שברי או שמחה ורצון בעשרים
וששים אותיות, שנשתלמו באות
ג', והאות ר' מתגלית אליו, לטל
מפניו בלי בושה כלל. והואו
להתקדך בה ולהריך בה ברצון.

יבדין, יירתא שמא דא, את בתרא דבשמא
קדישא, לאתקרי אוף הבי ברוך.
דכתייב, (שם ח ט) ברוך ה' אלהי וכור דוד אבי.
דבר אתקרי ברוך, בדין פולא איהו שמא
שלים בדקא יאות, ובכל עולם אין אתקרכאן
מגו מקורא דחוי. ושמא דא, איהו עילא
ו�텏א. לזמןין לעילא, לזמןין לתקא. זכאן
אתון עמא קדישא, בדין קדישין עילאיין
אתגליין לכט.

בד מתחברן אתון דשמא קדישא, בדין ו'
נחת לאמשכא ה', מתקטא לעילא, למחי
חיבורא חדא, וכדין אתון דאלפא ביתה
נחתין וסלקין. א' נחתא לגבי ת', לאמשכא
לה לגבי, לאתחברא אלין גו אלין. ב' סלקא
לגביה ש', מתקטא לעילא, דהא אטמשכת
מתקטא, וביעא לאתעטרא בבעלה.

א רזא דעת ר', דבעי לאקמא לכלה, באلين
שירין דאייה אטערת מתקטא, بد אייה
מתקשעת. ויהיב לה ידא לאמשכא לה לגבייה,
ואתון חדאן דא לגבי דא. בשעתה דאייה
אמרת לגבייה משבני, בדין א' דאייה ו', נחת
לגביה ת', לאמשכא לה לגבייה.

ובשעתה דאייה אמרת אחריך נרואה, סלקא
ב', ומרחטא בתר ש', דאייה ו'.
ובדין עילא איה גו חדרי מלפא, דאיןון תלת
נקודין, וחדרין, ואפסדרין לגו חדרין, דא
אייה אות ש', תלת נקודין, ואפסדרין לגו.

ובשעתה דאמרת נגילה ונשמחה בך, אתיא
ג' לאתדקא באה ר', דהא בדין
חדווע ורעוא בעשרין ותרין אתון,
דאשפלימבו באה ג'. ואות ר אתקרעא לגבייה,
לנטלא מגיה בלא כיטופא כלל. וαιיה
לאתדקא בה, ולארקא בה ברענו.